

gjøre Rede for de Grunde, som have bevæget Fleertallet af Udvalget til at opgive Forslaget i dets oprindelige Form og forelægge det i en anden. Det oprindelige Forslag slutter sig til Forordningen af 15de December 1820, der angaaer Ansøgninger og Klager, som indgives til Hans Majestæt Kongen eller de kongelige Collegier; men efter den Maade, hvorpaa det oprindelige Forslag sluttede sig til denne Forordning, vilde det formodentlig findes uanvendeligt paa Klager og Ansøgninger, som indgives til underordnede Autoriteter; men forat det ogsaa skulde kunne anvendes paa disse, idet, som bekendt, en stor Mængde saadanne Andragender afgjøres af Overøvrighederne eller Mellemautoriteterne, saasom af Amtmænd og Biskopper, have vi udeladt denne Henvisning til Forordningen af 15de December 1820.

Hensigten med, at Erklæringer over Ansøgninger og Klager skulde meddeles Ansøgeren eller Klageren, er naturligviis, at de skulde have Anledning til derover at ytre sig og meddele de Berigtigelser, som de ere istand til at meddele. Da dette imidlertid ikke udtrykkeligt var sagt i det oprindelige Forslag, have vi for Lydeligheds Skyld i den nye Redaction gjort en Tilføining desangaaende.

I det oprindelige Forslag stod der endvidere, at Meddelelserne skulde skee, serinden disse Andragender bleve afgjorte af den vedkommende Autoritet; det Tillæg „den vedkommende Autoritet“ have vi anseet for uforødent, da Andragenderne naturligviis ikke kunne afgjøres af Andre end af den vedkommende Autoritet, og derfor have vi udeladt dette. Det sidste Tillæg, som vi have gjort, gaaer ud paa, at, isald Loven indkommer, skal den ikke være anvendelig paa Skrivelser fra Ministerierne. Det har fra Begyndelsen af været min Tanke, at det ikke var Forslagets Hensigt, at det skulde anvendes paa saadanne Skrivelser; men ved Sagens første Behandling hørte vi en Udtalelse af den ærede Justitsminister, hvoraf vi maatte slutte, at han dog ansaae dette for tvivlsomt, og for at bortrydde denne Tvivl, have vi gjort dette Tillæg.

Jeg skal nu sige et Par Ord om de Forslag, som ere stillede af Mindretallet i Ud-

valget. Hvad da først angaaer det af Rigsdagsmanden for Randers Amts 2den Valgfreds (Wallentin) stillede, skal jeg bemærke, at, da en af de væsentligste Indvendinger mod Lovforslaget i det Hele er, at man anseer det som et Indgreb i Administrationens Ret, har Fleertallet troet, at det var rigtigst, at man indskrænkede sig til i Lovforslaget blot at udtale Principet eller Regelen og derimod overlod Administrationen selv alt det Formelle — det er, hvorledes den vil overholde Principet. Derved troe vi, at, isald der ved Lovforslaget skulde skee noget Indgreb i Administrationen, hvad vi forøvrigt ikke antage, saa bliver dette Indgreb ved det nu Foreslaaede i alt Fald betydelig formindsket, hvorfor vi antage, at Loven fra den Side vil finde saameget mindre Modstand. Fleertallet har derfor ikke kunnet være enig med den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2den Valgfreds (Wallentin), fordi han mere detailleret har udviklet, hvorledes Administrationen skulde gaae frem, for at overholde det Princip, som Lovforslaget søger at gjøre gjeldende.

Der er dernæst en anden Ting i dette Mindretats Forslag, som Fleertallet heller ikke kan billige, nemlig den Bestemmelse, at, naar Ansøgeren eller Klageren 2 Gange har havt Sagen, skal han ikke have den mere. Vi formode, at det sjældent vil skee, at han vil faae den mere end een gang; men vi troe dog, at Principet fordrer, at, forsaavidt man vedbliver at indhente Erklæringer, bør han ogsaa have Afgang til at gjøres bekendt med dem og deri at berigtige, hvad han finder at berigtige, og at man altsaa ikke for saadanne enkelte Tilfældes Skyld, hvor en trættefjær Person maaskee kan gjøre unødvendige Ophavelser, bør tilføie en Bestemmelse, som paa en Maade vilde tilintetgjøre selve Principet; thi, hvis det blev antaget, at Klageren eller Ansøgeren aldrig kunde komme til at ytre sig mere end to Gange, kunde det tænkes, at den, som afgav Erklæringen, første Gang og anden Gang afgav den saa forbeholdent, at han vilde komme til at afgive tredje Gang en ny Erklæring, der altsaa ikke vilde komme til Klagerens eller Ansøgerens Kundskab.

Hvad dernæst isærdeleshed angaaer den 3die